

ÚTĚK

Rokov strhl pokrývku z obličeje dítěte. Jane mu upřeně hleděla do očí. Už dlouho se marně dohadovala, věděl-li Rokov o tom, že dítě, které odnesla z Kincaidu, není jejím synem. A teď zmizely poslední obavy. Rokov nic nevěděl. Poznala to podle vzteku, který mu zkřivil tvář. Dítě bylo mrtvé, pomsta byla zmařena.

„Tak vy si myslíte, že už nemůžu nic dělat?“ křičel zuřivě. „Moc se mýlíte! Z dítěte tedy divoch nebude. Ale pořád ještě můžu udělat – divošku z vás! A to se stane. Brzy! Brzy!“

Rokov si myslel, že tím ženu poděsí. Velice se však zmýlil. Jane už nebyla schopna se něčeho polekat. Byla tak otupena, že se nebála ani hrozeb, ani utrpení. A tak se k Rokovově velkému překvapení na jejích rtech objevil slabý, ale zřetelný úsměv. To ubožátko, které stále drží v náručí, není malý Jack. Bůhví kde je, ale hlavně že je mimo dosah Rokova.

Jane by mu to málem řekla nahlas, aby už poznal, že se jeho záměry nedaří, ale včas si to rozmyslela. Jack bude jen potud v bezpečí, pokud Rokov nebude vědět, že žije.

Ale jak vlastně došlo k záměně dětí? Asi některý z únosců včas vrátil synka za výkupné, které mu jejich přátelé nabídli. Ano, Jack docela dobře v této chvíli může být v bezpečí, v Londýně.

Když tedy Jane myslela už pouze na svůj osud a na to, jak se jí Rokov bude mstít, zůstávala klidná. Nebude-li jiné východisko, vezme si život. Byla na to připravená, třebaže stále ještě doufala, že by ze zajetí mohla nějak uniknout. Jenomže pak je tu ještě divoká džungle. A Anderssen, který by ji mohl zachránit, je mrtev. Mrtev je nepochybně i Tarzan. Z rukou těch zločinců vyváznout nemohl.

„Jděte pryč,“ vykřikla Jane na Rokova a vytrhla mu dítě z rukou. „Odejděte a nechte mě o samotě. Už jste mi způsobil tolik utrpení... Proč mě pořád pronásledujete?“

„To vše způsobil váš manžel,“ odpověděl Rokov drsně. „Dítě pochováme a vy půjdete se mnou do našeho tábora. Rychle!“

Vztáhl ruku po mrtvém dítěti, ale Jane uskočila a zvolala:

„Dítě pochovám sama. Ať někdo vykope za osadou hrob.“

Rokov už chtěl celou záležitost ukončit, aby se mohl vrátit do ležení. Proto vyšel z chýše a nařídil, aby vykopali hrob.

Jane tělíčko zabalené do pokrývky pochovala a potom se u navršeného hrobu dlouho modlila. Vždyť jí to neznámé děcko v době jejího strádání skutečně přirostlo k srdci.

Potom však musela vstát a úzkou stezkou následovat Rokova do ležení bělochů. Byla už noc. Klenbou mohutných stromů jen tu a tam probleskoval měsíční svit. Nosiči zapálili pochodně a mávali jimi po obou stranách stezky, aby zastrašili zvěř. Kdesi v dálce občas temně zařval lev. Na běloších bylo znát, že mají strach. Jane vzpomínala na dobu, kdy se v pralese poznala s Tarzanem. Jak si tu žili klidně! Ani jemu, ani jí nic strach nenahánělo. Jak by se vše změnilo, kdyby teď byl Tarzan nablízku. Jenomže Rokov řekl, že její muž je mrtev. Mohl lhát, ale říkal to přece i náčelník Mganwazam. A proč ten by jí lhal? Přesto se to zdá neuvěřitelné. Nepřemohitelný Tarzan – a už nežije...

Oklamaná Jane nemohla tušit, že Mganwazam bajku o Tarzanově smrti vypravoval na příkaz Rokova.

Konečně dorazili k ohradě z trnitých větví, která měla chránit ležení. Za ohradou však panoval zmatek. Jane z útržků rozhovorů pochytala, že nějací nosiči s částí střeliva a potravin utekli. Když si Rokov vylil vztek na těch, kteří zbyli, zavedl Jane do stanu, kam mezitím sluha přinesl rozsvícenou lampu. Rokov ztěžka dosedl a odhodil tropickou přílbu. Jane, aby s ním nemusela mluvit, předstírala, že usíná. Ve skutečnosti však byla ve střehu. Moc dobře si všimla, že na jeho opasku visí těžký revolver.

V té chvíli se u vchodu do stanu ozval jakýsi šramot. Rokov odvrátil hlavu. Pažba revolveru byla sotva na půl stopy od ležící ženy. Rozhodla se. Bleskurychle vytrhla zbraň z Rokovova opasku. Muž se prudce otočil, ale to už proti němu stála Jane se zbraní v ruce. Neodvažovala se vystřelit, rána by přivolala jeho lidi. Ale nesměla váhat. Zvedla revolver vysoko nad hlavu a zasadila jím prudkou ránu do hněvem zkřiveného Rokovova obličejce.

Muž padl těžce k zemi bez jediného hlesu a zůstal omráčený ležet. Jane byla svobodná. Zřejmě jen na malou chvíli, ale i té musí využít.

Venku před stanem se opět něco ozvalo. Co kdyby nějaký námořník vstoupil dovnitř? Jane přiskočila k petrolejové lampě a zhasila ji. Pak nahmatala bezvládné tělo. Rokov přece za opaskem nosil ještě nůž. Konečně ho našla. Třesoucí se rukou ho pozvedla nad nenáviděného člověka, který jí i Tarzanovi tolik ublížil. Mohla by ho zabít, jeho život teď spočíval v jejích rukou. Bylo by o jednoho zlosyna na světě méně. Jane pevně sevřela nůž, ale vzápětí zaváhala. Così se v ní vzepřelo. Ne, lidskou krví se nepotřísní!

Zvedla se, přistoupila k zadní stěně stanu a nožem ho prořízla.

Pak tiše vyklouzla ze stanu. Ležení bylo pusté. V matném a třepotavém svitu ohníčku spatřila jedinou hlídku, která zřejmě dřímala. Ulehčeně si oddechla. Snažila se držet ve stínu a postupovala k ohradě. To byl její spásný cíl, třebaže za ohradou číhala další nebezpečí. Kolik dní se může udržet naživu v džungli plné šelem? A přece se tam bude cítit lépe než v tomto chráněném ležení bezohledných bílých zločinců.

V temné džungli se právě ozval jakýsi skřek, potom následovalo zařvání lva. Jane se zachvěla, ale pak pohodila hlavou a začala se prodírat trnitou ohradou. Rozdírala si přitom prsty, zápěstí, nakonec se jí podařilo prorazit otvor, kterým se mohla protáhnout. Dostala se ven z ohrady!

Bez bázně a lítosti se vnořila do stínů džungle.

Do Tarzanova království.

Tarzan neměl štěstí. Na stopy tří uprchlíků ani na stopy Rokovovy nemohl narazit. Osamělí černí lovci se při setkání s hrůzostrašnou Tarzanovou tlupou dávali na útěk, a když Tarzan přece jen některého dostihl, nic se nedozvěděl.

Jednoho dne Tarzan znovu stopoval jakéhosi divocha a dostihl ho právě v okamžiku, kdy černý muž mával oštěpem nad schouleným tělem bělocha. Tarzan zuboženého bílého muže odněkud znal. Ne, ve vesnici, kde byl uvězněn mezi Rokovovými lidmi, nebyl. Viděl ho někde jinde...

Jistě, na lodi! Vždyť je to Rokovův lodní kuchař.

A nepochybně on je tím třetím uprchlíkem. Kam se však poděla žena s dítětem? Byla-li to Jane a malý Jack a jestli už nežijí...

Tarzanův obličej zbledl, jen na jeho čele vyvstal temný pruh – jizva po ráně, kterou mu před lety zasadil Terkoz. Ten muž patří jemu!

Tarzan skočil a vyrazil černochovi oštěp. Divoch se rychle obrátil, vytasil dlouhý nůž a vrhl se na neznámého protivníka. Švéd, ležící bezmocně na zemi, se tak bezděčně stal svědkem zuřivého souboje. S černým ozbrojeným mužem tu zápasil divoce vypadající běloch. Anderssen bílého muže zpočátku nepoznal. Ale když se Tarzan k němu stočil obličejem, rozjasnilo se mu. Toho obra již viděl. Je však vůbec možné, že tato bojovná bytost je totožná s anglickým gentlemanem, který byl vězněn na lodi Kincaid? Ale ano, je to on, Clayton, lord Greystoke, manžel té odvážné ženy, kterou doprovázel. Tam na lodi mu přece každý den nosil jídlo.

Zápas skončil. Tarzan černého bojovníka omráčil a obrátil se k Anderssenovi. Jeho tvář byla chladná a šedé, přísné oči nevěstily nic dobrého.

„Kde je moje žena?“ zeptal se Tarzan drsně. „A kde je syn?“

Anderssen se pokoušel odpovědět, ale záchvat kašle mu to nedovolil. Byl bílý jako stěna a na čele se mu perlily velké kapky potu. Kašlal krev a Tarzan si teprve nyní všiml, že mu z prsou trčí opeřený konec šípů. Hrot nepochybně zasáhl plíce.

Tarzan trpělivě čekal, až záchvat pomine. Musí se něco dozvědět o své rodině! A tak po tom toužil, že s raněným a snad umírajícím mužem nepocítil špetku soucitu.

Konečně kašel i krvácení ustaly a Švéd se znovu pokusil promluvit. Tarzan k němu poklekl, aby mu neušlo ani jediné slovo, a znovu důrazně řekl:

„Žena a dítě? Kde jsou?“

Anderssen ukázal na stezku.

„On – asi je chytit,“ zašeptal.

„Jak jste se sem dostal?“ ptal se Tarzan netrpělivě. „Proč nejste s nimi?“

„Chytit nás,“ odpovídal Anderssen tak slabým hlasem, že Tarzan stěží rozuměl. „Chytit nás. Já bojovat, ale černoši utéct. Dostali mne, já raněn. Rokov říkat, že mě tu nechat sežrat hyenám. To horší než smrt. On už asi vzal ženu a dítě.“

„A co vy? Kam jste je vedl? Vy jste jim nechtěl ublížit? Mluvte, člověče! Chci slyšet pravdu!“

Na tváři lodního kuchaře Anderssena se rozprostřel výraz nesmírného údivu.

„Já jim neublížím,“ zašeptal. „Já se pokoušet zachránit madam před Rokovem. Vaše žena být ke mně hodná na Kincaidu. A já slyšet, jak dítě často křičet. Já sám mít ženu a dítě. V Christianii. Já se nemohl dívat, že oni být od sebe a plakat. Já vzít je pryč, vysvobodit... To být všechno... Jak bych já někomu ublížit?“

V mužově hlasu se chvěl tón, který Tarzana přesvědčil, že ubožák mluví pravdu. Umíral, nemusel by se Tarzana už bát, a přece se snaží, aby pověděl pravdu, dřív než zemře.

Tarzan znovu klesl na kolena vedle umírajícího.

„Odpusťte mi. Je mi líto. Ve společnosti toho zločince jsem viděl vždycky jen padouchy. Teď vidím, že jsem vám křivdil. Mlčte už, vždyť vás to namáhá. Postarám se o vás, ošetřím vaše rány. Uzdravíte se...“

Švéd se usmál a zavrtěl hlavou.

„Vy jít a starat se o ženu a dítě. Já už skoro mrtev... ale nerad myslet na hyeny...“ Anderssen se odmlčel a pak dodal: „Pane, vy udělat práci pro mě?“

Tarzan se zachvěl. Před chvílí toho člověka nenáviděl. Teď však jako by mu v náručí umíral starý, dobrý přítel.

Sklonil se k Švédovi a zdvihl mu opatrně hlavu, aby mu ulehčil. Ten ale začal znovu kašlat a krvácet. Když záchvat přešel, ležel Anderssen klidně se zavřenýma očima.

Tarzan si myslel, že právě zemřel, ale Švéd ještě jednou s vypětím posledních sil otevřel oči. Chrčivě vzdychl a téměř neslyšitelně zašeptal:

„Já myslet, že moc brzy, moc foukat, moc silný vítr.“

Jeho tělo se zachvělo.

A pak skonal.

* * *

Tarzan pro kuchaře Anderssena vykopal hrob. To bylo vše, co v divoké džungli mohl udělat pro muže, který obětoval život, aby zachránil jeho ženu a dítě. Švédovo tělo bude před hyenami uchráněno.

Potom se vydal na další cestu. Za Rokovem. Teď už věděl, že pralesem skutečně šla Jane. A Rokov ji už jistě dostihl. Cestou se Tarzan stále úmyslně otíral o keře a liány a vše ohmatával, aby po sobě zanechal co nejvíce stop. Věděl dobře, že ho tlupa jeho šelem bude hledat a brzy jej vystopuje. A opové se především spoléhají na čich.

Pak se setmělo a spustil se déšť. Tarzanovi nezbylo nic jiného než přečkat noc v suché dutině obrovského stromu. Ráno se však déšť proměnil v tropický liják. V průtrž mračen. Na další cestu nebylo ani pomyšlení. Po celý týden bylo nebe zatažené a hustý déšť i silná vichřice zničily poslední stopy, které Tarzan tak nutně potřeboval. Za celou dobu nenarazil ani na jednoho domorodce, ani na jednoho člena své tlupy. Navíc se v divočině nemohl orientovat. Neviděl slunce, neviděl hvězdy ani měsíc. Bylo to poprvé v jeho životě, kdy

v džungli zabloudil. A stalo se mu to právě teď, kdy nejvíc spěchal a kdy mu tolik záleželo na tom, aby našel svou ženu a dítě.

Konečně nadešla chvíle, kdy se slunce prodralo skrze mraky a Tarzan mohl odhadnout směr.

Druhý den po deštích dorazil k vesnici, její obyvatelé se však před ním dali na útěk. Pustil se za nimi a zanedlouho jednoho z mladých bojovníků polapil. Chlapík byl zjevem bílého muže poděšen. Zahodil zbraně, padl na kolena a vřiskavým hlasem prosil o milost.

Tarzanovi dalo mnoho práce, než bojovníka upokojil a než se něco dozvěděl. Především ho zajímalo, proč před ním obyvatelé vesnice tak utíkají. A tu uslyšel zajímavé vysvětlení.

Před několika dny prošla vesnicí výprava, skládající se z několika bělochů a černochů, kteří tvrdili, že je pronásleduje tlupa opic a bílý ďábel. Velitel výpravy obyvatelům vesnice sliboval velkou odměnu, když bílého ďábla zabijí. Avšak když ho domorodci doopravdy spatřili, dostali strach a utekli.

Tarzanovi to bylo k smíchu. Rokov, aby mu ztížil pohyb po pralese, roztrušuje o něm hrozivé zvěsti. Tak hrozné, že domorodci ztrácejí odvahu Tarzana zneškodnit, třebaže to si Rokov přeje především.

Mladý černoch, protože byl právě na lovu, nevěděl, zda ve výpravě byla žena s dítětem. Důležité však bylo, že v rozhovoru s Tarzanem poznal, že bílý muž jim nechce ublížit. Vracel se s ním tedy do osady. Cestou svolával své poschovávané druhy a vykřikoval, že bílý muž je přítel. Černoši se pomalu jeden za druhým vraceli a na neznámého cizince se ještě dlouho dívali s nedůvěrou a s ostychem.

Mezi prvními černochy, kteří přišli, byl i malý zavalitý náčelník

Mganwazam. A poněvadž náčelníci mají zpravidla po ruce nejlepší zvědy, dal se s ním Tarzan hned do řeči. Mganwazam odpovídal neochotně. Nejraději by se bílého muže zmocnil a předal ho Rokovovi, ale měl strach. V pralese za osadou může ta hrůzostrašná tlupa šelem čekat na znamení, po kterém by vesnice byla ztracena.

Nakonec se Tarzan z rozhovoru přece jen něco dozvěděl. Rokovova výprava se vydala na východ. Nosiči jsou ale se svým pánem velice nespokojení. Mnoho jich už uteklo, a dokonce tady v osadě byli nějací černí nosiči tvrdě trestáni. Tarzana však především zajímalo, zda ve výpravě byla žena s dítětem. A to Mganwazam popřel. Tarzan se k této otázce stále vracel, myslel, že se náčelník podřekne, ale nestalo se tak.

Tarzan černého náčelníka požádal o nocleh a potravu. Ne že by se mu v osadě chtělo zůstat, ale doufal, že mezi obyčejnými obyvateli vesnice snad nalezne někoho, kdo by mu řekl pravdu. Mganwazam vypadal příliš lstivě, mohl docela dobře lhát.

Náčelník se nakonec ukázal jako horlivý a starostlivý hostitel. Z jedné chýše bezohledně vyhodil jakousi stařenu a její obydlí pak nabídl Tarzanovi. Ten však nerad spával v chatrčích divochů, poněvadž byly plné hmyzu. Přimlouval se tedy, aby stařenu ponechali v chýši, protože noc bude chladná. Náčelník však o tom nechtěl ani slyšet. Potřeboval bělocha dostat dovnitř. Tarzan na to nakonec přistoupil, ale chtěl, aby s ním spal nějaký mladý bojovník, který by zas svou chýši postoupil stařeně. Náčelník souhlasil. A bezzubá stařena, která slyšela, jak se jí Tarzan zastal, se na něho vděčně pousmála.

Tarzan pak netrpělivě čekal na svého spolunocležníka. Doufal, že se od něho dozví něco bližšího. Ten však dlouho nepřicházel. Náčelník své bojovníky sice hned svolal, ale nikomu se k obávanému

bělochovi nechtělo. Kromě toho ten večer byla slavnost na uvítání lovců s bohatou kořistí. Už zaplál oheň, už se připravovali tanečníci...

Unavený Tarzan nakonec v chýši usnul. Asi po dvou hodinách ho probudil nějaký tichý zvuk. Kdosi se vplížil do chýše, třebaže slavnostní tanec ještě trval.

„Kdo je to?“ zvolal Tarzan.

„Tiše, pane,“ odpověděl třesoucí se chraplavý hlas. „Jsem Tambudza, stará žena, kterou jste nechtěl nechat spát venku.“

„A co chceš, Tambudzo?“

„Byl jsi dobrý. Chtěla bych ti také pomoci. Varovat tě. Slyšela jsem náčelníka, jak přemlouval své bojovníky, aby tě zabili. Ráno, po tanci, k tobě přijdou. Když budeš vzhůru, mají si vedle tebe lehnout. Budeš-li spát, mají tě zabít. Mganwazam chce odměnu.“

„Jak ji může dostat,“ podivil se Tarzan. „Vždyť ta výprava odešla.“

„Nejsou daleko,“ zasmála se Tambudza. „Náčelník ví, kde mají ležení. Běloši jdou pralesem pomalu.“

„A kde tedy jsou?“ zeptal se dychtivě Tarzan.

„Chceš snad jít k nim?“

Tarzan přikývl.

„Neumím vysvětlit, kde jsou. Musela bych tě tam zavést,“ řekla Tambudza.

Byli tak zabráněni do hovoru, že ani nezpozorovali, jak do stanu kdosi nahlíží.

„Pojďme tedy! Rychle!“ řekl Tarzan a vstal.

V tu chvíli však již nevysoká postava běžela k slavnostnímu ohni, kde seděl její rozjařený otec – náčelník Mganwazam.

Jakmile se Tarzan octl s Tambudzou za vesnicí, v pralese, zeptal

TARZANOVY ŠELMY

se ještě na to, zda v průvodu bílých mužů byla i bílá mladá žena s dítětem.

„Ano, pane,“ odpověděla Tambudza. „Byla tam mladá žena a děťátko také. Ale to už zemřelo.“

Tarzan se zapotácel. Poprvé v životě se mu zdálo, že pod ním podklesávají kolena. Uchopil stařenu za rameno a stiskl jí je, až zaúpěla.

„Zemřelo? Co to povídáš?!“

„Ano, pane. Mělo horečku. Pochovali jsme je za osadou. Byl to hezký chlapeček...“

Tarzan se zachvěl, schýlil hlavu a zvolna, těžce usedl na zem. Pak zabořil tvář do dlaní a schoulil se právě tak jako příslušníci jeho opičího kmene ve chvílích největšího zármutku.